

Sygn. akt **IC 2988/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Dorota Kośla

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczeń Komunikacyjnych w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz powódki A. B. kwotę 30.000,00 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz powódki A. B. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
3. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 2.095,10 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt pięć złotych dziesięć groszy) tytułem opłaty od pozwu, od której uiszczenia powódka była zwolniona oraz kosztów związanych z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt **IC 2988/12**

UZASADNIENIE

Powódka A. B. pozwem datowanym na dzień 20 grudnia 2012 r. domagała się zasądzenia od strony pozwanej Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. zadośćuczynienia w kwocie 30.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Dodatkowo powódka wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych w całości oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa.

W uzasadnieniu wskazała, że w wyniku wypadku drogowego z dnia 17 września 2000 r. śmierć poniosła A. H., siostra powódki. Śmierć siostry, z którą powódka była bardzo silnie związana emocjonalnie, odniosła bardzo negatywne konsekwencje czego następstwem przez długi czas była apatia. Upatrując więc podstawy prawnej roszczenia w treści art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. i przywołując liczne orzecznictwo (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CK 307/09), wskazała, że na skutek śmierci najbliższego członka rodziny doszło do naruszenia jej dóbr osobistych w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie. Powyższe zdaniem powódki, uzasadniało w konsekwencji roszczenie zadośćuczynienia.

Dowód: pozw wraz z załącznikami-k.1-44.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowił zwolnić powódkę A. B. od kosztów sądowych w całości.

Dowód: postanowienie-k.53.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Nadto pozwany wniosł o zobowiązanie powódki do przedłożenia kompletnej dokumentacji medycznej związanej z terapią psychologiczno-psychiatryczną na okoliczność zgłoszonego przez powódkę wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii.

W motywach uzasadnienia strona pozwana zakwestionowała swoją odpowiedzialność w stosunku do roszczeń o zadośćuczynienie, jak i twierdzenia pozwu, iż dolegliwości wynikające ze śmierci członka rodziny stanowią dobro osobiste, którego naruszenie skutkuje możliwością zasądzenia przez sąd zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pozwany podniósł, że w dacie wypadku tj. w dniu 17 września 2000 r. nie obowiązywał jeszcze art. 446 § 4 k.c., który mógłby być podstawą wskazanych roszczeń, ponieważ został on wprowadzony do kodeksu cywilnego nowelizacją z dnia 30 maja 2008 roku i zaczął obowiązywać od dnia 03 sierpnia 2008 roku.

Dowód: odpowiedź na pozew wraz z załącznikami -k.62-78.

Pismem procesowym datowany na dzień 1 lipca 2013 r. powódka w odpowiedzi na pozew z dnia 24 czerwca 2013 r. poparła powództwo w całości oraz wskazała, że nie korzystała z pomocy psychologicznej ani psychiatrycznej w związku z przeżyciami związanymi ze śmiercią siostry.

W uzasadnieniu powódka powołując się na orzecznictwo Sadu Najwyższego (akt III CZP 93/2012, III CZP 32/2011, III CZP 99/2004) wskazała, że spowodowanie śmierci siostry stanowiło naruszenie dobra osobistego powódki w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadnione jest przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Odnośnie odsetek powódka wskazała, iż zgodnie z art. 455 k.c. w niniejszej sprawie pozwany został wezwany do zapłaty zadośćuczynienia poprzez doręczenie pozwu.

Dowód: pismo procesowe powódki z dnia 25 czerwca 2013 r. -k.80-81.

Na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego psychologa na okoliczność kondycji psychicznej powódki oraz jej związku ze śmiercią siostry, rozmiar natężenia cierpień psychicznych w związku z śmiercią siostry.

Pismem procesowym datowanym na dzień 3 września 2013 r. powódka sprecyzowała tezę dowodową dla biegłego sądowego w ten sposób, aby biegły wypowiedział się na okoliczność wpływu zaistniałego zdarzenia na psychikę powódki, doznanego wstrząsu psychicznego, rozległości i trwałości skutków oraz ich odzwierciedlenia na funkcjonowanie w społeczeństwie oraz czy mogą ujawnić się dalsze skutki zdarzenia.

Dowód: pismo procesowe z dnia 2 września 2013 r.-k.95-96.

Pismem procesowym datowany na dzień 10 grudnia 2013 r. pozwana oświadczyła, iż nie wnosi uwag do opinii biegłego psychologa.

Dowód: pismo procesowe pozwanego z dnia 9 grudnia 2013 r.-k.139.

Pismem procesowym datowany na dzień 11 grudnia 2013 r. powódka oświadczyła, iż nie kwestionuje opinii biegłego psychologa.

Dowód: pismo procesowe pozwanego z dnia 11 grudnia 2013 r.-k.145.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska wyrażone w pozwie i w odpowiedzi na pozew.

Sąd Rejonowy ustalił stepujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2000 roku M. K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki T., nie dostosował prędkości do warunków i doprowadziło do zderzenia z drzewem. Pasażerem pojazdu była A. H., która w wyniku doznanych obrażeń poniosła śmierć na miejscu.

Dowód: zeznania świadka J. H.-k.127, zeznania świadka P. B.-k.128, zeznania świadka W. Z.-k.128 zeznania powódki A. B.- k.128.

Postępowanie przygotowawcze w tej sprawie prowadzone było przez Prokuraturę w S. (Sygn. akt 2Ds 893/00). Zostało jednak umorzone z uwagi na śmierć osoby podejrzanej.

Dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia-k.37-39.

Pojazd sprawcy wypadku posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w zakładzie ubezpieczeniowym pozwanego.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi i wezwała go do zapłaty pismem z dnia 25 lipca 2012 r. W odpowiedzi pozwany w pismem z dnia 24 sierpnia 2012 r. odmówił zapłaty zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej wobec brak u podstawy prawnej takiego żądania.

Dowód: pismo – k. 31 – 36, odpowiedź – k. 25-28.

Powódka była w bliskich relacjach z siostrą. Siostry pozostawały w bliskich relacja, spędzały wspólnie święta i uroczystości rodzinne. Do momentu śmierci A. H. zamieszkiwały wspólnie w jednym gospodarstwie domowym. Siostry pomagały sobie nawzajem zarówno w pracy w gospodarstwie rolnym jak i finansowo.

Dowód: zeznania świadka J. H.-k.127, zeznania świadka P. B.-k.128, zeznania świadka W. Z.-k.128 zeznania powódki A. B.- k.128, opinia sądowo-psychoiaryczna-k.113-120.

Powódka dotkliwie odczuła śmierć siostry, ponieważ oznaczało to dla niej utratę bardzo bliskiej osoby. Mimo tej straty poradziła sobie z sytuacją i wydarzenie to nie spowodowało istotnego pogorszenia jej stanu psychicznego.

Dowód: opinia sądowo-psychoiaryczna-k.113-120.

Powyższy stan faktyczny, co do zasady bezsporny w sprawie znalazł potwierdzenie w dokumentach, które nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości Sądu. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, które znajdowały potwierdzenie w pozostały materiale dowodowym i nie były kwestionowane przez strony. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków J. H., P. B. i W. Z., które, mimo iż spokrewnione z powódką to zeznawały szczerze i rzeczowe. Ich zeznania potwierdzały się wzajemnie a Sąd nie miał podstaw by odmówić im waloru wiarygodności. Sąd dał również wiarę opinii biegłego psychologa, który stwierdził, że powódka bez wątpienia odczuła śmierć siostry, jednak wydarzenie to nie spowodowało u niej trwałego ani nawet długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Opinia biegłego sporządzona była prawidłowo i z należytą starannością i odpowiadała na pytania postanowienie w tezie dowodowej. Sąd dał również wiarę zeznaniom powódki, które były szczerze i znajdowały potwierdzenie w pozostały materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zdaniem Sądu kluczowym zagadnieniem materialnoprawnym w sprawie niniejszej było rozstrzygnięcie, czy przed wprowadzeniem do kodeksu cywilnego przepisu art. 446 § 4 k.c. dopuszczalne było przyznanie osobom dotkniętym śmiercią osoby bliskiej zadośćuczynienia za ból i cierpienie wywołane w swojej przyczynie czynem niedozwolonym.

W ocenie Sądu nie można nie zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, że przed 2008 rokiem zarówno w doktrynie prawa cywilnego, jak i orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego de facto niepodzielnie panowało stanowisko o niedopuszczalności przyznania zadośćuczynienia z tytułu śmierci osoby bliskiej, a zwłaszcza, że podstawy takiego roszczenia nie można było doszukiwać się w treści art. 445 k.c. lub art. 446 k.c. Równocześnie w odpowiedzi na pozew pozwany stanął na stanowisku, iż podstawy takiej dopatrywać się także nie można w art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c., ponieważ delikt sprawcy skierowany był przeciwko dobrom poszkodowanej w wypadku tj. życiu i zdrowiu A. H., a nie dobrom osobistym powódki; naruszenie dóbr osobistych powódki nastąpiło w sposób pośredni, było niejako następstwem naruszenia dóbr osobistych poszkodowanej A. H., jej zdrowia i życia.

Nie sposób również nie podzielić poglądu, że wprowadzonego do kodeksu cywilnego z dniem 3 sierpnia 2008 roku przepisu art. 446 § 4 k.c. nie można stosować do oceny zdarzeń, które miały miejsce przed tym dniem. W tych okolicznościach do oceny Sądu należy w istocie, czy w poprzednim stanie prawnym istniała podstawa prawna dla zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu bólu i cierpienia spowodowanego śmiercią osoby bliskiej.

Powódka, domagając się zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznała na skutek śmierci siostry spowodowanej czynem niedozwolonym sprawcy wypadku, jako podstawę prawną swojego roszczenia powołała przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Oczywiście przy tym jest, że nie mogła zadośćuczynienia dochodzić na podstawie art. 446 § 4 k.c., bowiem zdarzenie będące źródłem jej roszczenia miało miejsce przed wejściem w życie tego przepisu.

Obecny kształt przewidzianemu w art. 448 k.c. zadośćuczynieniu za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dobra osobistego nadała ustawa z dnia 23 sierpnia 1996 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 114, poz. 542), która weszła w życie z dniem 28 grudnia 1996 roku. Przepis art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę na wskazany cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zdaniem Sądu podkreślenia wymaga, iż katalog dóbr osobistych wymienionych w art. 23 k.c. jest tylko przykładowy (katalog otwarty) i należą do niego wszelkie dobra osobiste będące wartościami niematerialnymi, które są doniosłe i zasługujące na ochronę. Za dobra osobiste podlegające ochronie uznaje się też między innymi intymność, prywatność życia, pamięć o osobie zmarłej czy więź emocjonalną łączącą osoby bliskie w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, i jest to pogląd już powszechnie akceptowany w doktrynie i orzecznictwie. Przyjmowana jako dobro osobiste ochrona czci osoby zmarłej nie polega na przejściu prawa do czci przysługującego zmarłemu, lecz jest własnym prawem najbliższych członków rodziny zmarłego.

Nie budzi wątpliwości, że śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie. Nie może być przy tym kwestionowane, że ten sam czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom. Źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również więc osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego.

W ciągu ostatnich pięciu lat w orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego zdarzały się orzeczenia, w których zajmowano stanowisko, iż najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługuje roszczenie pieniężne za

doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 15 kwietnia 2010 r., I ACa 207/10, LEX nr 628183, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15 lipca 2010 roku, I ACa 437/10, OSAŁ 2010/3/23), jednakże zdecydowanie przeważa pogląd przeciwny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010/3/91; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, LEX nr 604152; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, LEX nr 785681; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, LEX nr 848128; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, LEX nr 846563 – nota bene wadliwie identyfikowany przez pełnomocnika pozwanego ze stanowiskiem przeciwnym; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 lutego 2012 r., I ACa 1380/11, LEX nr 1171313; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 314/11, LEX nr 1164718; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 kwietnia 2012 r., I ACa 281/12, LEX nr 1171322; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 czerwca 2011 r., I ACa 617/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2012 r., II CSK 677/11, LEX nr 1228438; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 roku I CSK 314/11, LEX nr 1164718, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 sierpnia 2012 r., V ACa 646/12, LEX nr 1220462; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 września 2012 r., I ACa 739/12, LEX nr 1223205).

Nowelizacja art. 446 k.c., polegająca na dodaniu § 4, nie pozbawia najbliższych członków rodziny zmarłego możliwości dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. także w wypadku, gdy czyn niedozwolony popełniony został przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Skutkiem nowelizacji jest możliwość dochodzenia przez nich tego roszczenia obecnie zarówno na podstawie art. 446 § 4, jak i art. 448 k.c., z tym, że na podstawie art. 446 k.c. jest to prostsze ze względu na ułatwienia dowodowe.

Reasumując, w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który to kierunek wykładni przepisów Sąd w całości podziela, została przyjęta koncepcja, iż więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, a więc doznaną na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu jej aktywności życiowej i motywacji do przezwyciężania trudności, lecz jest także następstwem naruszenia tej relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi.

O ile zatem można by przyjąć, że przed dniem 3 sierpnia 2008 roku poszczególne osoby nie mogły skutecznie dochodzić zadośćuczynienia z tytułu śmierci osoby bliskiej (brak podstawy prawnej roszczenia), o tyle próby ograniczenia dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia ich dóbr osobistych należy uznać za nieuprawnione. Konstrukcja naruszenia prawa jest w tym przypadku dwustopniowa. Składa się na nią śmierć osoby bliskiej (pierwszy stopień) oraz – w konsekwencji – naruszenie dobra osobistego i dopiero z tego tytułu dochodzone jest zadośćuczynienie. Natomiast w konstrukcji obowiązującej od dnia 3 sierpnia 2008 roku ustalony prawem, ograniczony krąg osób może dochodzić zadośćuczynienia już nie tylko za naruszenie dóbr osobistych, ale za samą krzywdę wywołaną śmiercią osoby bliskiej. Nie musi więc występować sytuacja naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego i w konsekwencji nie trzeba badać bezprawności takiego działania. Przyznanie zadośćuczynienia uzależnione jest wyłącznie od wystąpienia krzywdy po śmierci osoby bliskiej. Rozwiązanie to oderwane jest od ustalenia innych naruszeń, a nawet oderwane od umyślnego zawinienia działania.

Na gruncie zaś odpowiedzialności z art. 448 k.c. przesłanką tej odpowiedzialności jest nie tylko bezprawne, ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego. W realiach sprawy niniejszej spełnienie tej przesłanki nie mogło jednak budzić wątpliwości, skoro sprawca wypadku drogowego został skazany prawomocnym wyrokiem karnym.

Mając na powyższe uwagi, Sąd nie podzielił zarzutów pozwanego ubezpieczyciela co do braku podstawy prawnej zasądzonego na rzecz powódki zadośćuczynienia z tytułu naruszenia jej dobra osobistego w postaci zerwania relacji rodzinnej z siostrą.

Roszczenia w niniejszej sprawie zostały skierowane do pozwanego w oparciu o przepis art. 822 § 1 k.c., który stanowi, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego

w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 2006 r. wydanym w sprawie I CSK 159/05 stwierdził, iż podstawową funkcją zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych (art. 448 k.c.) jest funkcja kompensacyjna. Zadośćuczynienie ma wynagrodzić doznaną krzywdę, przy czym powinno uwzględniać wszystkie aspekty tej krzywdy. Nie może mieć znaczenia tylko symbolicznego, ale nie będąc odszkodowaniem, ma mieć odczuwalną wartość majątkową. Przy ocenie, jaka suma jest odpowiednia tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem (krzywda) (LEX nr 371773) . Przyznane zadośćuczynienie nie może jednak prowadzić do nadmiernego wzbogacenia.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy uznać zatem należało, że roszczenie powódki było usprawiedliwione.

W ocenie Sądu niewątpliwie nagła śmierć siostry, z którą powódka była mocno związana emocjonalnie była dużym ciosem, co potwierdza materiał dowodowy zebrany w sprawie. Wskazać należy, że zmarła siostra był dla powódki nie tylko podporą emocjonalną, ale również i finansową, liczyła ona bardzo na jego pomoc, a ono za życia ją realizowała. Także dla rodziny powódki – J. H. i W. Z. śmierć A. H. była traumatycznym przeżyciem, z którym nie mogą się pogodzić do dnia dzisiejszego. Jak stwierdził biegły powołany w niniejszej sprawie powódka z pewnością dotkliwie przeżyła śmierć siostry, jednak dobrze poradziła sobie z sytuacją i zdarzenie to nie doprowadziło do długotrwałego czy trwałego uszczerbku w jej zdrowi psychicznym. Biorąc więc pod uwagę istniejące stosunki społeczno-gospodarcze i stopień negatywnych przeżyć psychicznych, których skutki powódka będzie odczuwać zapewne przez długi okres, Sąd uznał, że dla powódki kwota 30.000,- złotych stanowią właściwą kompensatę krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś nie stanowią nieuzasadnionego wzbogacenia.

Podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Mając na uwadze dyspozycje wskazanych przepisów, Sąd zasądził odsetki od zasądzonej na rzecz powódki kwoty od dnia 20 grudnia 2012 r., tj. od dnia wniesienia powództwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. mając na uwadze, że powodowie wygrali w 100%. Z uwagi na powyższe pozwany obowiązany jest zwrócić powodom koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, w skład, których wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,- Złoty (§ 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radcowskie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.

Zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Opłaty od pozwu nie miała obowiązku uiścić powódka, gdyż byli zwolnieni od kosztów sądowych w tym zakresie. Orzeczenie w pkt. 3 wyroku zasadza się na okoliczności, iż w toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki związane ze zwrotem kosztów dojazdu świadka. Zgodnie z przepisem art. 83 ust. 2 u.k.s.c. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 u.k.s.c.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w wyroku.

Z:odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powódki i pozwanego.